

Dag 70, vrijdag 1 juni 2018. In een halte de pèlerins is het mooi om de verschillende ochtendrituelen van iedereen te bekijken. Je bent vroeg of laat, en langzaam of snel. En daarmee is de volgorde van vertrekken ook meestal bepaald. Eerst vroeg/snel, dan laat/snel, vervolgens vroeg/langzaam en als laatste laat/langzaam. Ik wissel nog wel eens tussen vroeg en laat, maar doe het rustig aan (dus langzaam). Geen stress op de vroege ochtend. Vanmorgen vroeg/langzaam dus, iedereen is druk in de weer met spullen verzamelen, inpakken, wassen, ontbijten en dan gaat de rugzak om en op pad. Ik vertrek vandaag met Djezus en Maëva, maar niet als laatste. Jean-Paul en Patricia zijn zeg maar laat/langzaam. Onderweg spelen we een beetje haasje over en komen ongeveer in dezelfde volgorde weer aan. Als ik Le Barp binnenkom, zitten Rose en Bernard en Geneviève al op het terras, Djezus, Maëva en Ivana slapen in de buurt, maar zijn via een shortcut richting slaapadres gegaan. We drinken een biertje en intussen stuurt Rose een SMS of er nog een bed vrij is op haar slaapadres. We bekijken de kerk en ik ga nog even langs de bakker. Als we net weer allemaal zitten, komen Jean-Paul en Patricia er ook aan. Nog een biertje dan, Amstel, met dank aan Nederland. Dan gaat de telefoon van Rose. Er is nog een plaatsje vrij! Het is nog bijna 3 km lopen, dus we gaan direct... We komen bij Monica, van origine Zwitserse, in een huis vol dieren: 3 honden, 3 katten, een cavia, en terwijl ik dit verslag maak lopen de paarden langs het huis en grazen in de tuin. Rose krijgt de logeerkamer, en ik mag in de huiskamer op de bedbank. Na het douchen eten we mee wat de pot schaft, kalkoen met een ovenschotel van aardappelschijfjes, schijfjes winterpeen en ui. Erg lekker! Lief van Rose dat ze heeft gebeld. Nu hoef ik niet wild te kamperen en kan morgen vroeg vertrekken. Morgen loop ik richting een camping, en dan gaat de tent weer op. Daarna maar eens kijken wat er nog op de route ligt tot Saint-Jean-Pied-de-Port. Hennie was daar precies een maand geleden vertrokken en zij komt morgen al weer aan in Santiago de Compostella! De tijd lijkt voorbij te vliegen. Het gevoel is dubbel, want aan de ene kant verlang ik naar de Pyreneeën en om uiteindelijk in Compostella aan te komen, maar ik weet ook dat het dan voorbij is, en daar moet ik echt nog niet aan denken! Wat dat betreft wil ik nóg wel 3 maanden onderweg zijn. Nog 44 dagen, dat klinkt weer beter! Op naar de 2000ste kilometer!

